

Az ellopott karácsony

(részlet)

2015 áprilisában jelent meg (Holden Rose írói álnév alatt) A Nyúl akta, a Howard Matheu különös esetei című könyvsorozat második része, amit ősszel – Az ellopott karácsony kötetben – újabb kalandok követtek. A könyvet kiadó Főnix Könyvműhely legfontosabb célja az olvasásra szoktatás. Ebben a szellemben jelentetik meg a magyar és külföldi szerzők ifjúsági regényeit. Howard Matheu kalandjai a 7-10 éves korosztálynak szólnak, azoknak, akik most kezdik az olvasást, vagy már önállóan olvasnak. A szerző humoros, könnyed nyelvezettel vezeti be a fiatal könyvbarátokat a detektívregények izgalmas világába. A sorozat másik érdekessége, hogy az események a való világban játszódnak, bármelyik gyermekkel megtörténhetnének. Nincsenek természetfeletti jelenségek, varázslat, vagy bűbáj. Az izgalmakat pedig a nyolc és fél éves Howard elbeszélése nyomán éljük át.

Az összes gyerek közül, akit csak ismerek, egyedül Nitának nem volt telefonja, meg persze Logan Kingmannek, de őneki csak azért, mert minden héten elhagyott egyet...

– Persze, majd pont én veszek neked telefont! – kapcsolódott be a beszélgetésbe Mrs. Brodsky, akinek úgy látszik, szuperhallása van. Ezt eddig nem tudtam róla. – Na, gyere, Anita, a nővéreid már el sem tudják képzelni, hol maradunk ilyen sokáig!

Azzal kézen fogta, és elindultak. Azt hittem, ettől majd szomorú lesz, de Nita csak húzatta magát, és úgy nézett vissza rám, hogy összeakasztotta a szemét, meg kinyújtotta a nyelvét. Állandóan tud viccelni.

Mrs. Brodsky amúgy mindig elmondja mindenkinek, miért nem való egy kisgyereknek mobil: mert csak zombi lesz tőle. Azt reméltem, Nita magától ráébred és elfogadja, hogy nem lesz telefonja. Rossz lett volna végignézni, amint kinyitja a karácsonyi ajándékát, aztán csalódik.

Anyu közben elvitte Cattie-t fürdeni, apu meg behívott a dolgozószobájába. Ekkor történt az, amivel az egész sztorit kezdtem. Amikor annak ellenére, hogy büntetésben voltam, visszakaptam a mobilom.

– Szóval, néhány napra Londonba utazunk. Frosték valami nagyon kedvező ajánlatot kaptak: színházazás, wellnessezés, múzeumozás... Anyukád meg belelkesült, ezért menni kell. Tudod, milyen, de lehet, hogy igaza van, és ránk fér némi pihenés – összegezte a tényeket, miután visszaült a forgószékebe. Máskor is ott ücsörög, mikor dolgoznia kell. – Egészen pontosan egy hétre megyünk el, és éppen karácsonyra visszaérünk. A papi és a mami holnap érkezik, mindenről tudnak, és már nagyon várják a találkozást. Végig itt lesznek veletek. Nem történhet semmi baj. – Ezt a végén szerintem már inkább magának mondta, mint nekem.

– Rendben, apu – nyugtáztam, de még mindig alig bírtam felfogni, mekkora királyság lesz ez! Készíte-

nem kell néhány fotót az Encyclopædia Britannica számára, hogy a következő kiadásban a megfelelő kép szerepeljen a *buli* címszó alatt!

A vigyormat végül apu komoly tekintete lohasztotta le.

– Kérhetek tőled valamit?

– Persze.

– ViselkedjeteK nagyon rendesen! Tudod, milyen a papi...

– Ne aggódj, nem lesz semmi gond! Én már nagy vagyok, Cattie meg... Szóval, ő továbbra is csak Cattie lesz... ugyanúgy, mintha itt lennétek.

– Ez a beszéd! – Ekkor előhúzott egy húszfontost a zsebéből, és a kezembe nyomta, aztán még egy tízest. – Itt van egy kis pénz, ha kellene valamire, amíg nem vagyunk itthon. Nem édességre adom, hanem bármire, ami szükséges lehet, ha úgy alakul. Érted?

– Persze hogy értem: nem csokira, hanem bármire.

– Helyes. A legjobb az lenne, ha beraknád a perselyedbe, és csak akkor vennéd elő, ha tényleg kell valami.

Kovács Attila zenész, zeneszerző, dalszövegíró. 1976-ban született Szolnokon. Zeneművészeti szakközépiskolai tanulmányai befejezése után marketing végzettséget szerzett. Családjával Budapesten él, informatikusként és projektmenedzserként dolgozik. Zenekarával jelenleg egy új albumot készít, emellett ifjúsági és sci-fi témájú történeteket ír. Novellái folyóiratokban (Galaktika, Új Galaxis) és antológiákban jelentek meg.

Ebben aztán megegyeztünk, és én elmentem lefeküdni. Végre azt éreztem, hihetetlen jó dolgok várnak ránk, mégsem bírtam elaludni. Ott kóválygott valami a fejemben. Nem tudtam kiverni belőle, csak motoszkált és motoszkált. Én meg csalódottan forgolódtam.

Aztán felültem, mert hirtelen egészen biztos voltam benne, hogy Nita nem kapja meg az áhított telefont. És amikor Nita nem olyan vidám meg pörgős, amilyennek megszoktuk, akkor az engem igencsak zavar. Most is ez piszkált ennyire.

Néhány hete például megbetegedtem, és csak szuszogott a takaró alatt, folyton leragadó szemmel... alig lehetett ráismerni. Amíg meg nem gyógyult, szinte én is beteg voltam. Anyukám már majdnem elvitt orvoshoz...

Szóval, nem jó az ilyen, ezért azon kaptam magam, próbálom kitalálni, miként szerezhetnék neki egy mobilt. Már akadt is egy ötletem. A sötétben, az ágyban elővettem a telefont, és rákerestem a saját készülékemre. Úgy gondoltam, egy hasonló neki is megtenné.

Olyat találtam, ami olcsó, akár holnap is meg tudnám venni, de aztán havonta fizetni kell valami részleteket, meg olyat, amiért csak egyszer kell fizetni, de akkor jó sokat. Amikor átgondoltam, rájöttem, hogy Nitának csak ez az *egyszer fizetős* jó, mert szerintem ő nem tudná havonta újra és újra megvenni a mobilját. 200 fontot kértek ezért a telefonért, de aztán megláttam, hogy 220-ért fehér is van belőle. Nitának biztos a fehér tetszene, ezért amellettt döntöttem.

Odamásztam a nadrágomhoz, a zsebéből elővettem a 30-at, amit apu adott, hiszen pont ezért adta: ha kell bármire. És most épp kellett. Még hozzá nem is akármire! Aztán halkán leemeltem a perselyt, és kiborítottam a szőnyegre. A mobilommal világítottam, úgy számoltam össze, miközben arra gondoltam, ezt nemsokára Nita is megteheti majd. A vége 57 font, 42 penny lett, ami azt jelentette: meglehetősen hiányzott még 162 font és 58 penny. Összesöpörtem a pénzt, aztán beleraktam a perselybe.

Közben ráébredtem...

A telefon megszerzése Nitának!

Ez lesz az új ügyünk!

* * *

Másnap alig vártam, hogy összefussak Gillel. Sajnos nem vagyunk osztálytársak, viszont egy évfolyamba járunk. Gil a Hársba, Nita a Bükkbe, én meg a Tölgybe. Emiatt csak szünetekben szoktunk találkozni és beszélni, de ott se mindig. Persze minél jobban kerestem Gilt, annál inkább csak Nita jött szembe velem.

Köszöntünk, én megvakartam az orrom, és megkérdeztem, mikor kezdik a szeretetszolgálatnál a munkát. (Közben az volt az érzésem, mindjárt rákérdez a telefonra, mert az arcomra van írva. Szerencsére szó sem volt ilyesmiről.) Sóhajtott, és megint csak azt tudta válaszolni, amit eddig, hogy pénteken. Már délután érkeznek a szállítmányok, ezért sok dolguk lesz. Ott lesznek nagyon-nagyon sokáig. Álltunk kicsit, vagy talán többet is, aztán megkérdezte, nem láttam-e Gilt. Végre őszintén felelhettem, hogy én is őt keresem. Nevettünk, de nem volt annyira vicces, ezért valamit lódítottam, miért kell olyan iszonyúan sietnem a hogyishívjához. Ezt persze megértette, és így végre lerázhattam. Egyetlen lehetőségem maradt ezután: elindultam az emeletre, hátha ott nagyobb szerencsém lesz Gillel.

Elkanyarodtam a lépcsőfordulónál, és véletlenül megláttam, amint megmozdul a kémiaszertár ajtaja. Egészen biztos voltam benne, hogy tévedek, mert az nem lehetséges. Mégis odalépegettem óvatosan, és közben megállapítottam: senki más nincs a közelben. Meglepődtem, mert igazam lett. Úgy értem, jól gondoltam az imént: nem volt bezárva, sőt még kilincsre csukva sem. Egészen vékony résnyire, de nyitva felejtették. Ha én egy sima gyerek lennék, úgy értem, olyan, aki még sohase nyomozott semmi után, észre sem vettem volna. Ha mégis, akkor esetleg odamegyek és benézek, van-e ott valaki. Talán furcsállom az esetet, de semmi egyéb. Azonban az elmúlt idők tapasztalata megtanított a gyanakvásra. Ezt úgy hívják: szagot fogni. Tudjátok, mint a kopó, az a fajta kutya, aki a vadászokkal vadászik.

Tehát, én most úgy fogtam „szagot”, hogy azt gondoltam: itt tőkre nincs rendben valami. Egy iskolában az a logikus, ha zárva tartanak egy olyan ajtót, ami mögött veszélyes szerek is lehetnek. Még a takarítók helyiségét is kettőre csukják állandóan. Akkor egy

kémiaszertár miért ászítzik magányosan itt a nagyszünetben? Érthető, mennyire birizgálja ez egy kopó kifinomult szaglását? Körbenéztem, hátha épp elszaladt valaki valamiért egy pillanatra, de még mindig csak egyedül ácsorogtam. Arra gondoltam, be kellene zárni, még a végén bemegy valamelyik gyerek – de nem volt a zárban kulcs. Ugyhogy bementem.

Ennek a szertárnak nincs ablaka. Emiatt odabent meglehetősen sötét van. Csak egy kevés fény szivárgott be a folyosóról, a nyitott ajtón át. Véletlenül nekimentem a bejárat melletti üveges szekrénynek, amiben legalább ezer kis üvegfiola ütődött egymásnak halkán, de kórusban.

Krrring...

Jaj, csak nehogy kifolyjon itt valami sav vagy bármi más, ami átmarja a padlót, és meg sem áll a pincéig! Még a végén kilyukasztom valamivel a sulit. Óvatosan kitapogattam a kapcsolót, és felgyújtottam a lámpát. Rögtön fényárban úszott az egész szertár. Egy lélek sem volt bent, csupán néhány asztal és a

rengeteg polcon megszámlálhatatlan üvegcsé meg doboz. Fura szag terjengett, ezért nem szerettem volna beljebb menni, de ekkor váratlanul érkezett valaki. Ez az én szerencsém!

Gyorsan az ajtó melletti szekrény mögé bújtam, véletlenül se higgyék már azt, hogy betörtem.

– Hahó! – hallottam a Falábú hangját. – Van itt valaki? – kérdezte.

Most mit csináljak? – vacilláltam magamban. Ha előbújok, akkor jönnek a kérdések, és az őszinteség nem segít, ha nem hiszik el! Ekkor a Falábú minden további kérdezősködés nélkül lekapcsolta a villanyt (közben biztos összevonta a szemöldökét), és elindult kifelé. Mindjárt tudtam: ha nem szólok, be fog zárni ide engem, és akkor soha többé nem lesz senki, aki rám talál majd.

– Várjon, igazgató úr! – állítottam meg, és ezzel felfedtem a rejtekhelyemet.

A Falábú rögtön visszakapcsolta a lámpát, és én tudtam, hogy most nagy bajban vagyok.

A Howard Matheu különös esetei sorozat eddig megjelent részei:

A harmadik (2014), *A Nyúl akta* (2015), *Az ellopott karácsony* (2015), *A kutyaházás eset* (novella, 2015)

Internetes elérhetőségek és további információk: holdenrose.hu

Ashot Baghdasaryan: Armenia